

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ ПЪРВО ЗАПОЗНАНСТВО

chitanka.info

Ако искате да се запознаете с африканското слонче Румпи-румпи, няма нужда да ходите чак в далечна Африка — в гъстата джунгла или край брега на река Замбези. Достатъчно е да се качите на градския автобус и да спрете в нашия квартал, където се намира зоологическата градина. А щом влезете в зоологическата градина, още от входа ще съгледате широка червеникава постройка с кръгъл двор. В средата на двора има малък циментов басейн, пълен догоре с вода. Точно в тази постройка и на този двор живее Румпи-румпи... А басейнът, както сами се досещате, е любимото място на слончето — особено в горещ летен ден.

И днес Румпи-румпи не се отдели от игривия блясък на водата. Вече не усещаше силна жажда, но пак протегна хобот и с примижали очи си пийна още една прохладна глътка... После направи кръг около басейна, за да се увери, че където и да застане, слънцето еднакво напича тъмната му кожа. Погледна към къщи и като разбра, че оттам никой не го наблюдава, стъпи с два крака на циментовия ръб и се бухна целият във водата. Е това беше истинско удоволствие! Румпи още не знаеше да плува добре, но като всяко африканско слонче се досещаше, че трябва да ритне с крака водата и да държи хобота си над повърхността.

Само че татко и мама все не му позволяваха да прави такава лудешка къпанеца. И сега, щом дочуха неговото „рум-бух!“, веднага дойдоха от двете страни на басейна.

— Излизай бързо навън! — избоботи строго баща му. — Колко пъти съм ти казвал, че този басейн не е за малки слончета като теб!

— Водата е лед студена! — обади се с тревожен глас и майка му. — Ще хванеш хрема! Ще се разкашляш! Ще легнеш болен!

— Излизай веднага! — продължи още по-сърдито баща му. — Иначе пак ще ти издърпам ушите!

— Добре де, добре... — измърмори Румпи-румпи и неохотно се измъкна от прохладните вълни.

Нали възрастните всякога имат право? Пък и хич не му се искаше и днес да му дърпат ушите, които и без това си бяха доста големи... Едва се въздържа да не заплаче.

От сутрин до вечер все такива думи чуваше — недей прави това, недей прави онова, рано е за тебе, още си малък... Даже пазачът на градината често му казваше: „Трябва да ядеш повече, Румпи, за да

пораснеш — сега тежиш само някакви си сто и десет килца. Толкова малко слонче рядко се вижда по света!“.

Дълго се въртя из двора с подвит хобот и умърлушени уши и накрая взе решение: „Ще направя най-последна разходка по света... Кой знае — може да срещна и друго слонче като мен!“.

Почака татко и мама отново да се скрият в червеникавата къща и с бавни стъпки се отправи към отворената врата.

Посрещнаха го зелените дървета на градския парк, нашарили земята със своите сенки. Румпи пое по гладката пътека, като се стараеше да не върти много главата си насам-натам — от двете му страни се подаваха бодливи храсти, които неприятно го драскаха по ушите. „Чудна работа — си каза по едно време слончето, — уж съм малък, а тази пътека едва ме побира! Трябва да вървя по-внимателно!“

И тъкмо си каза това, челото му се блъсна в един дебел дъбов клон, а по гърба му се посипаха златисти жълъди.

— Хей, великане! — долетя отгоре тънък глас. — Щеше да счупиш дървото!

Румпи-румпи вдигна глава, но не успя да види дребната катерица, която беше извикала. Само една кафява опашка се люлееше между зелените листа.

— Ама че шега — рече си Румпи-румпи. — Щях да счупя главата си, а не дървото...

Направи няколко крачки, но тънкият глас отново се обади:

— Хей, пазете се, хей! В гората без покана идва великанът!

Румпи пак спря и се огледа — не забеляза около себе си никакъв великан... Само той единствен вървеше по пътеката... „Значи мене нарекоха с това име — си помисли учудено слончето. — Че какъв великан съм аз, нали тежа само някакви си сто и десет килца?“

На сърцето му стана радостно и тревожно едновременно. Я по-добре да ускори крачките, за да се отдалечи от това място! И както си вървеше, поиска да скрие вълнението си с песничка:

*Румпи-румпи
дошъл е тук.
Кой ме бърка
с някой друг?*

*Знам от татко,
знам от мама —
малки великани
няма!*

— Има, драги, има! — избръмча пред него дрезгав глас. — И понякога вървят по тази пътека!... Ала добре, че те видях отдалече!

— Кой си ти? — изви глава Румпи по посока на гласа, но зърна във въздуха само една бръмчаща точка.

— За пръв път ли виждаш бръмбар? — избръмча още по-силно точката. — Току-що избягах от пътеката — без малко да стъпиш върху мен с великанския си крак!

— Ама аз... Въобще не те забелязах — рече виновно слончето. — Извинявай...

— Хе-хе, извинявай! — присмя се в ухото му бръмбарът. Добре, че съм жив да ти приема извинението... Чуй какво ще ти кажа — щом си великан, трябва да забелязваш и по-дребните от теб!

После се завъртя пред погледа на смаяния Румпи и изчезна зад гъстите клони.

— Странни неща чувам за себе си днес... — промърмори слончето и продължи да крачи замислено по пътеката. Само че сега вървеше по-бавно и внимателно поглеждаше къде стъпва.

По едно време пътеката стана по-широка и по-слънчева — сякаш дърветата се бяха дръпнали встрани, за да не му пречат повече със своите увиснали клони. Неочаквано слухът на Румпи долови звънки детски гласове, после пред погледа му затрептя светла полянка, където се люшкаха нагоре-надолу пъстроцветни люлки. Румпи примигна изненадан и видя, че на всяка люлка има по едно дете — тук — момченце, там — момиченце, а на крайната люлка белееше пухкаво куче, което пронизваше въздуха с игрив лай.

— Ех, че приятна игра е започнала тук! — рече си Румпи-румпи и с нетърпеливи крачки се насочи към полянката.

— Вижте, вижте — идва слонче! — се развикаха изведнъж децата и люлките една след друга престанаха да излитат към небето. Децата наскочаха по тревата, запляскаха радостно с ръце и само пухкавото куче, без да издава звук, се търкулна от люлката и се скри

уплашено в шубрака. Децата се втурнаха към Румпи, направиха широк кръг около него и го загледаха с блеснали очи.

После всички заговориха едновременно:

— Истинско слонче... Дошло е чак от южните страни!

— Има си хобот, има си опашка...

— И какви уши!...

— Вижте колко е по-голямо от нас!... Също като в песента: „Слончето тежи, деца, повече от сто килца“.

— Сто и десет килца — уточни вежливо Румпи. — А щом обичате песните, нека ви изпея и аз една. Може ли?

— Може! Може! — викнаха отново в един глас децата.

И слончето запя:

*Ето ме —
стоя пред вас!
Румпи-румпи
се казвам аз!
Поиграйте с мен,
макар че
още нямам тук
другарче.
Колко малък съм
не знам.
Знам — светът
е по-голям!*

— Браво, Румпи-румпи, браво! — заръкопляскаха децата. — Хубава песен ни изпя!...

— Много ми е драго, че ви хареса... — рече слончето и скромно наведе глава. После нерешително добави: — А сега... Може ли да се полюшкам на някоя от вашите люлки?

Децата се спогледаха изненадани и веселата гълчава изведнъж стихна.

— Не може — обади се най-подир едно момченце, облечено в зелено яке. — Много си голям за такава люлка.

— Не може, Румпи! Ще я повредиш! На парчета ще я направиш!
— развикаха се всички деца и едно по едно затичаха обратно към люлките, от които бяха слезли преди малко. Даже бялото куче се измъкна от шубрака и бързо се разположи на крайната седалка.

— Тогава може ли само да ви погледам? — извика след тях слончето.

— За гледане — гледай колкото си искаш! — засмя се едно момиченце с бухнала розова панделка. — Само че не идвай понаблизо, защото ще ни пречиш да се люшкаме!

— Така ли... — промълви Румпи-румпи. — Пък аз си мислех, че ще поиграем заедно...

Стана му ясно, че тук е излишен. Полюшна обиден хобота си и с бавен ход се отдалечи от полянката. Само след няколко крачки излезе на широка алея, където имаше наредени много дървени пейки. Внезапно се почувствува уморен и му се прииска да поседне за минута-две върху такава пейка. Но щом се намести на най-близката от тях, се чу силен пукотряс и Румпи-румпи се видя седнал на земята.

— Хич не ми върви днес! — тъжно си каза слончето. — А и стана време да се връщам вкъщи.

Надигна се от земята, отупа се отзад с опашката и умърлушен тръгна обратно към зоологическата градина. Все така умърлушен заобиколи полянката, за да не пречи на летящите люлки, но щом стъпи на познатата пътека, усети в сърцето си едно ново, по-ведро чувство: „Какво чак толкова е станало? Разходих се насам-натам и разбрах, че съм различен от другите... Е добре — не всичко по света е направено така, че да ми бъде винаги удобно и приятно. Но нали има и приятни неща? Ето че децата днес много харесаха моята песничка. Даже ми ръкопляскаха!“

И като поглеждаше къде слага стъпките си, слончето бодро запя:

*Румпи-тук,
Румпи-там!
Хем съм малък,
хем голям!
Зад гората
слънце грей.*

*У дома
се връщам, хей!*

А когато се върна у дома, неговите родители го посрещнаха с радостни сълзи:

— Мъничкият на мама!

— Мъничкият на татко!

— Къде се изгуби толкова време? Колко пъти сме ти казвали, че малките слончета не бива да се отдалечават от къщи!

Румпи-румпи, уморен от своята разходка по света, не искаше да прекъсва тези често повтаряни думи.

Пък и нали възрастните винаги имат право?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.